

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 30 stycznia 2015 r. M. G. wniosła o pozbawienie w całości w stosunku do niej wykonalności bankowy tytuł egzekucyjny z dnia 12 czerwca 2012 r. o sygn. (...) któremu Sąd Rejonowy dla Warszawy Woli I Wydział Cywilny w sprawie I Co 2646/12 nadał klauzulę wykonalności w stosunku do S. G., a następnie postanowieniem z dnia 2 sierpnia 2012 r. w sprawie I Co 2138/12 nadał klauzulę również przeciwko małżonce dłużnika M. G. z ograniczeniem jej odpowiedzialności do majątku objętego małżeńską wspólnością majątkową. Jako podstawę żądania powódka wskazała na orzeczenie rozwodu związku małżeńskiego z dłużnikiem oraz sfalszowanie jej podpisu na umowie kredytowej.

Pozwany uznał roszczenie powódki, wnosząc jednocześnie o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kwoty 21,92 zł odpowiadającej wysokości taksy notarialnej, uiszczonej za sporządzenie uwierzytelnionego odpisu pełnomocnictwa procesowego oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Pozwany potwierdził, że jego poprzednik prawny został powiadomiony przez powódkę pismem z dnia 27 czerwca 2012 r. o podejrzeniach powódki dotyczących jej podpisu pod umową kredytową, jednak podjął decyzję o kontynuowaniu procesu egzekucyjnego mając na uwadze dobro depozytów i wybrał jako najmniej dotkliwy wniosek o wpis hipoteki przymusowej na nieruchomości. Od tej pory nie podejmował żadnych czynności egzekucyjnych. Pozwany wskazał, że otrzymał wezwanie do natychmiastowego usunięcia wpisu hipoteki przymusowej obciążającej nieruchomość. Podniósł też, że postępowanie przygotowawcze, najpóźniej w połowie 2013 r. wykazało, że podpis powódki pod umowa kredytową został sfalszowany. Powódka przez 1,5 roku nie informowała pozwanego o ustaleniach prokuratury, a tego samego dnia wysłała do pozwanego wezwanie do wydania zaświadczenia stanowiącego podstawę do wykreślenia wpisu hipoteki i złożyła niniejszy pozew. Pozwany wystosował do powódki pismo zawierające zgodę na wykreślenie hipoteki przymusowej w zakresie w jakim obciąża ona udział powódki w nieruchomości. Powołując się na te okoliczności pozwany wskazał, iż przepis art. 101 k.p.c. uzasadnia zwrot spółce poniesionych kosztów.

Sąd ustalił, że w dniu 20 czerwca 2012 r. poprzednik prawny pozwanego wniosł o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu (...) wystawionemu w dniu 12 czerwca 2012 r. przeciwko dłużnikowi S. G. oraz jego małżonce M. G. z ograniczeniem jej odpowiedzialności do majątku wspólnego objętego wspólnością ustawową /k. 9/.

W dniu 27 czerwca 2012 r. M. G. złożyła w (...) SA (poprzednik prawny pozwanego odpis z KRS k. 16) pismo zawierające oświadczenie, iż pod umową kredytową nie znajduje się jej podpis /k. 14/.

Postanowieniem z dnia 13 sierpnia 2012 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Woli w Warszawie nadał klauzulę wykonalności tytułowi wykonawczemu w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego (...) wystawionemu w dniu 12 czerwca 2012 r. w odniesieniu do S. G. i zaopatrzonemu w klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 2 sierpnia 2012 r., także przeciwko małżonce dłużnika M. G. z ograniczeniem jej odpowiedzialności do majątku objętego małżeńską wspólnością majątkową /k. 13/.

Wyrokiem z dnia 10 lipca 2012 r. Sąd Okręgowy w Warszawie orzekł rozwód związku małżeńskiego M. G. i S. G. /k. 8/.

Pismem z dnia 5 czerwca 2013 r. Prokuratura Rejonowa w Pruszkowie poinformowała Sąd Rejonowy dla Warszawy Woli w Warszawie, iż w toku prowadzonego postępowania (...) ustalono, iż podpisy o treści (...) znajdujące się w umowie o kredyt bezpieczny z dnia 25.02.2009 na k. 7 str. 2 akt sprawy cywilnej I Co 2138/12 zostały sfalszowane nie zostały nakreślone przez M. G. /k. 7/.

W dniu 4 marca 2015 r. pozwany sporządził oświadczenie zawierające zgodę na wykreślenie hipoteki na udziale M. G. /k. 49/.

Powyższy stan faktyczny wynikał ze złożonych przez strony dokumentów.

Sąd zważył, co następuje: powództwo podlegało uwzględnieniu w całości. Zgodnie z art. 213 § 2 k.p.c. Sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Żadna z tych okoliczności nie wynikała ze stanowisk stron, ani materiału zgromadzonego w sprawie. Przeciwnie, materiał dowodowy potwierdzał całkowitą zasadność żądania pozwu. Zatem do rozstrzygnięcia pozostawała kwestia obciążenia stron kosztami postępowania. Zdaniem Sądu nie mógł znaleźć zastosowania art. 101 k.p.c. na który powoływał się pozwany. Co prawda, uznał on przy pierwszej czynności procesowej powództwo, jednakże nie zachodzi druga przesłanka z wymienionych w powołanym przepisie. Nie sposób się zgodzić z twierdzeniem pozwanego, iż nie dal on powodu to wytoczenia sprawy. Przeciwnie, wszystkie jego działania zmierzały do uzyskania tytułu wykonawczego pomimo pozytywnej wiedzy, co do daleko idących wątpliwości co do formalnych przesłanek jego uzyskania. Ważna jest tutaj chronologia wydarzeń. Już siedem dni po złożeniu do Sądu Rejonowego dla warszawy Woli w Warszawie, tj. w dniu 27 czerwca 2012 r. pozwany otrzymuje pismo M. G., w którym informuje ona bank, że pod umowa kredytową nie widnieje jej podpis. Zatem już w tej dacie bank powinien powziąć daleko idącą ostrożność, co do zasadności prowadzenia postępowania egzekucyjnego (klauzulowego) wobec powódki. Następnie wyrokiem z dnia 10 lipca 2012 r. Sąd Okręgowy w Warszawie orzekł rozwód związku małżeńskiego M. G., bank w postępowaniu o nadanie klauzuli na małżonka dłużnika winien mieć na uwadze, czy istnieje związek małżeński, który uzasadnia uzyskanie takiej klauzuli. Pomimo tych okoliczności bank nie dochowując minimum staranności kontynuował czynności zmierzające do uzyskania tytułu wykonawczego przeciwko powódce i tytuł ten uzyskał. Nie ma przy tym znaczenia, czy bank na podstawie tego tytułu podejmuje jakiegokolwiek czynności w postępowaniu egzekucyjnym lub zabezpieczającym. Bowiem jedynym skutecznym środkiem prawnym przysługującym powódce w celu zwalczania występującego w obrocie prawnym tytułu wykonawczego jest powództwo oparte na przepisie art. 840 k.p.c. Wynikająca z ustalonego stanu faktycznego sekwencja zdarzeń nie pozwalała zatem na przyjęcie, iż pozwany nie dal powodu do wytoczenia sprawy, zatem Sąd nie mógł uwzględnić jego wniosku w zakresie kosztów postępowania opartego na przepisie art. 101 k.p.c. Przeciwnie, uznając powódkę za stronę wygrywającą spór w całości Sąd nałożył na pozwanego obowiązek zwrotu powódce poniesionych przez nią kosztów postępowania, na które składały się poniesione przez nią koszty zastępstwa procesowego w stawce minimalnej 3 600 zł wynikającej z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, a także opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.